

Příběh altajské princezny

Mnohým je znám příběh ženy, která byla nalezena na Altaji a byla pojmenována jako altajská princezna Ukok Oči-bala nebo princezna Kadyn. Poté, co byla princezna vyzvednuta ze svého přirozeného pohřebiště, kde podle vědy odpočívala více než 2 tisíce let, byla přemístěna do Ústavu archeologie a etnografie Sibiřské pobočky Ruské akademie věd v Novosibirském Akademgorodku (Akademickém městečku), kde zůstala až do září 2012. V současné době je mumie v Národním muzeu A. V. Anochina, kde jí podle vědců byly poskytnuty všechny podmínky pro pohodlný pobyt.

Dnes by se chtělo poodhalit tajemství princezny z Altaje, které nebylo vědcům nikdy odhaleno, ale které se podařilo zjistit alternativní cestou prostřednictvím vědomého snění.

...Takže se mi ve snu podařilo přenést do doby, kdy princezna žila, a ukázalo se, že je mnohem starší, než vědci předpokládali, a také vidět její historii a zjistit její skutečné jméno. Vždyť Kadyn v překladu z turečtiny je prostě „paní“ a „Princezna Ukok Oči-bala“ je jméno, které mumii dali novináři a obyvatelé Altajské republiky. Ukok - jméno náhorní plošiny, kde byla také nalezena...

V popředí se rozprostírá krásné údolí, ohraničené majestátními horami. Někde dole se jako stříbrná stuha klikatí řeka. V nitru slyším, že tohle je Altaj, náhorní plošina Ukok, že zde žila stejná princezna z Altaje...

A najednou hustá mlha zhoustla, a když se rozplynula, stejné údolí vypadalo jinak a řeka měla jiný tok. Ale hory byly stejně majestátní. Podél břehů řeky byly vidět bílé jurty jako rozptýlené kameny a v dálce - stádo koní.

Ale nese mě to někam dál, do hor. A tam přichází zvláštní světlo přímo od hor a stoupá vzhůru. Stmívalo se. A zdálo se, že toto světlo směřovalo přímo ke hvězdám, které už prořízly oblohu při západu slunce.

A teď vidím zdroj světla. Jedná se o kulatou, při pohledu shora, kamennou stavbu, jako Stonehenge. Vrcholy obrovských kamenů - megalitů byly ještě osvětleny zapadajícím sluncem. Ale ze středu konstrukce něco zazářilo, takže světelný sloup vzlétl k obloze.

Blízko chrámu, a vnitřní hlas potvrdil, že je to chrám, stáli lidé a několik koní. Na hlavách mužů a žen byly zvláštní pokrývky hlavy v podobě špičatých čepic s klopami, které byly vyšívány modrými a růžovými kameny. Lidé se halili do tmavých vlněných nebo plstěných hábitů.

Pak ale do chrámu zpod převislé skály vstoupily tři dívky - kněžky. Dvě z nich si byly podobné jako vejce vejci. A ta třetí, jak se mi zdálo, byla mladší než ony, skoro dívka. Nevypadaly jako ta skupina. Měly na sobě bílé košile až po prsty přepásané zlatými pásy. A na hlavách měli ještě podivnější pokrývky. Něco jako obruč s plochým a hodně vysokým hřebebenem vzadu, zpod kterého se spouštěly dlouhé černé vlasy stažené do drdolu.

...Najednou jsem se ocitla v těle nejmladší kněžky. Ted' jsem věděla, že to je chrám Světla. Také, že za horami na východě je ještě chrám Ohně.

Dnes musíme vyjít v ústrety našim bratrům a sestrám z hvězd, odkud jsme přišli, aby nám mohli předat smaragdový krystal, který by z těchto míst odvedl hordy démonů z nižších světů. Lidé, kteří se shromáždili v chrámu, čekali s námi.

Měla jsem na sobě speciální rituální předměty, stejně jako moje starší sestry - dvojčata. Byly vyrobeny ze zlata a zobrazovaly draky, gryfy, koně. Jednalo se o náramky a náhrdelník, náušnice a pásek a také kulatou svastiku na čele. Mé sestry se jmenovaly Uede a Udeje. Chránily nás také kresby na těle, což byly nejsilnější amulety, protože tento svět byl tak divoký a nepřátelský. Ale přišly jsme tu, abychom ho trošičku napravily.

A tak jsme zazpívaly starodávný hymnus a zvuky se spojily se světlem vydávaným prastarým krystalem, který jsme položily do základny chrámu, jakmile jsme přišly na tuto planetu. Světlo se vznášelo vzhůru a protínalo prostor a čas. A pak se na jeho paprsku začal objevovat zelený lesk. Hle, je jasnější a jasnější a ted' se smaragdový krystal vznáší v paprsku světla. Natáhly jsme ruce a on nám spadl do dlaní a byl horký.

Ale pak jsem vyletěla z těla a viděla všechno ze strany. Dívky položily krystal na oltářní kámen a ten se na něm rozpustil, vyzařuje nejjasnější záři. Země a hory se otřásly. A vnitřní hlas řekl: *„Takto byl uzavřen portál do temného světa, odkud démoni pronikali do světa lidí.“*

A pak se přede mnou vznášely obrázky. A hlas pokračoval: *„Ted' uvidíš historii.“* A tak dole v mlze se hroutí města Atlantidy a vlny potopy pokrývají zemi. Ale obří ledovec se začal pohybovat ze severu, jak bylo řečeno, po ponoření Hyperborey do propasti, což se stalo až 2 tisíce let po smrti Atlantidy. Tisíciletí se mihla jako filmová nahrávka.

A hlas pokračoval: *„Jakákoli katastrofa v planetárním měřítku změní krystal planety. Zhroutí se a pak se velmi dlouho obnovuje, ale bohužel jej nelze vrátit do původního stavu. Při takových otřesech dochází k narušení energetických, prostorových a časových parametrů. Zároveň se otevírá mnoho portálů do paralelních světů, do jiných cizích světů vesmíru, vyšších i nižších, obývaných*

hladovými duchy-démony. To znamená, že se odhalují světy světla a tmy a to vše se mísí, průchody se zamotávají a tvoří se časoprostorové slepé uličky a labyrinty. Nastává chaos a agresivní temné prostory se svými entitami začínají ovládat svět. Evoluční vývoj planety je narušen. Právě v takových dobách začalo velké stěhování národů, kdy hordy divochů, které přišly odnikud, začaly ničit civilizace. Právě v této době dochází k časovým zkreslením. A pak vědci nemohou zjistit správné datování událostí nebo vůbec dají špatné datum. A to, co se stalo před 10 tisíci lety, studie odkazují na dva tisíce, nebo naopak na miliony let. To je úplný zmatek. A ani jedna vědecká metoda nezjistí pravdu, protože i na fyzické rovině budou kameny a předměty se změněným časem.

Udeje (na portrétu není altajská princezna zobrazena v šatech, ve kterých byla pohřbena. Byla pohřbena ve speciálních šatech, ve kterých za svého života nikdy nechodila. Na tomto portrétu je v oděvu kněžky krystalu)

Tak se otevřel strašlivý prostorový portál v pouštní oblasti Gobi a začali se odtud hrnout démoni, kteří byli vidět pouhým okem. (Jejich obrazy se k nám dostaly ve strašlivých maskách Tibetu, Mongolska, v asijských legendách. Později byl tento portál otevřen v době velkého stěhování národů. Tehdy se přes něj vyhrnuly hordy divochů z paralelních světů.)

Ale v každé době přicházeli přes portály také pomocníci ze vzdálených hvězdných systémů.“

Tři sestry tedy přišly do pohoří Altaje, aby hlídaly jeden z portálů a uzavřely východy do temných světů. Altajské legendy nám přinesly něco o sestrách - dvojčatech, i když jejich jména byla zapomenuta, stejně jako jejich mladší sestra.

A tady zase vidím, jak tyto dívky v dlouhých bílých róbách drží v rukou nějaké přístroje, které vyzařují světelné paprsky. A s jejich pomocí pohybují obrovskými kameny a skládají je do kruhu a poté do spirály. Tak byly postaveny chrámy Světla a Ohně, aby uzavřely temné portály a chránily místní obyvatele před vlivem démonů a temných sil, jak bylo řečeno. Bylo také řečeno, že obyčejný člověk, který se dostane do zóny portálu, může zemřít, dematerializovat se, prudce zestárnout, podle toho, jak blízko je od místa prolomení. Tato místa tedy byla pro lidi nebezpečná a navíc také neustále hrozila zemětřesením.

Pouze zasvěcení kněží a kněžky mohli procházet portály do světlého světa, protože zvládali stejnou energetiku, která dokázala zachovávat přechod. Ale temné díry a slepé uličky byly nebezpečné i pro ně.

Bylo řečeno, že Uede, Udeje a jejich sestra přišli na Zemi skrze portál na Altaji před 10 tisíci lety a žili tam velmi dlouho, prakticky se nezměnily a zůstaly mladými asi 4 tisíce let. Celou tu dobu chránily vchody do jiných světů. Vytvořily komunitu. Něco jako klášter při chrámech a pomáhali jim i lidé.

Ale jak řekl vnitřní hlas, asi před 6 a půl tisíci lety došlo k nové katastrofě. Právě ona je spojována s biblickou potopou, ke které došlo v Mezopotámii. Byla to ona, kdo otevřel obrovský černý portál v poušti Gobi, odkud začali vylétávat démoni a zhmotňovat pro sebe lidská těla.

A pak jsem se najednou znovu ocitla v tom chrámu, v těle stejné dívky.

...Krytal světla, který jsme přinesly ze vzdálené hvězdy, něco zakalilo. Podivné záblesky na obloze jsou už každý den. A toto zemětřesení téměř srazilo starobylé kameny chrámu. A neustále se třese, den za dnem. Hory praskají. A ty lijáky. Něco se stalo. Starší sestry říkaly, že se zdá, že to nezvládneme, ale uděláme to nejlepší, co můžeme, bez ohledu na to, co nás to bude stát.

Dnes bude poslední obřad, buď uzavřeme díru do temného světa, nebo zemřeme v těchto tělech, jak se říká. Ve skutečnosti neexistuje žádná smrt, existuje pouze změna těla a to je vše...

Ale tato planeta musí zůstat naživu.

...A tak opět probouzíme prastarý krystal v základem chrámu. Nyní musí náš hymnus a zaklínání navždy uzavřít vchod do těchto světů. A my zůstaneme tady a nebudeme se moci vrátit domů v těchto tělech. Ale naše rozhodnutí nelze zvrátit.

Mlha se vznášela kolem, za zvuku bubínku a tajných zvuků kouzel. A hle, krystal se rozzářil fialovým a pak oslepujícím bílým světlem. Zahřměl hrom a země i kameny se zachvěly. A pak světlo všechno zaplavilo. A neviděla jsem nic jiného než to světlo. Když se vize světa znovu objevily, kameny chrámu byly roztrženy na mnoho malých kamenů, skála, která byla za ním (vedla tam cesta domů a také cesta do světa démonů, dvě rozvětvené cesty), se stala hladkou a temnou. Není cesty zpět. Zůstali jsme tady a síly nás opustily. Už neexistuje spojení s domovem a náš krystal vstoupil hluboko do země a uzavřel díru do temného světa, a zároveň i do našeho světa. Temnota zde na Zemi, v prostoru tohoto trojrozměrného světa, je vždy vedle světla. Takový je tento prostor.

Ale hrom dál duněl a ze země se objevily záblesky plamenů. Démoni se znovu pokoušeli prodrat na svobodu. Udeje řekla, že je zastaví pouze naše znamení na těle (tetování). Shromáždili jsme proto komunitu lidí a řekli jim, jak se situace má. Také to, že zde zanecháme svá těla a kde by měla být pohřbena, abychom navždy zapečetili vstup do temného světa, aby na této zemi už nedocházelo k žádným katastrofám.

A dál říkala, že lidé by měli vždy předávat svým potomkům, že nelze narušovat naše mohyly a pohřebiště krystalu. Jinak začnou katastrofy pro všechny strany, národy a jazyky. (To byl samozřejmě smysl její řeči, protože mluvila jazykem té doby a těch lidí.)

...A tak jsme se na zvláštních tajných místech ponořili do meditace, abychom opustili svá těla. A teď jsme svobodné, ale domů nepůjdeme, zatím zůstaneme tady, abychom pomáhaly lidem.

A pak mě opět obklopila mlha a už vše vidím ze strany. Je zvláštní, jak ve staré kronice proplouvaly záběry. A nyní pohřeb kněžek, šaman čte zaklínadla, hoří speciální byliny, kněžky mají na sobě speciální oblečení s vysokými pokrývkami hlavy, označujícími putování, cestu, a speciální amulety, aby napevno uzavřely průchod démonům do tohoto světa.

Ale zdá se, že uplynulo hodně času. A přede mnou je stejné údolí.

A vnitřní hlas pokračoval ve svém příběhu. *„Když vaši pseudovědci vykopali hrob Udeje, což bylo právě jméno té, kterou považujete za princeznu z Altaje, narušili energii prastarého krystalu a všechno, co sestry dělaly. Proto tehdy na Altaji začala zemětřesení. Sestry stále co nejlépe uchovávají krystal a ochraňují zemi Altaj i*

planetu jako celek, protože právě na Altaji se nachází klíčový portál - severní brána do Šambaly - země vyššího světla, stejně jako cesty na jiné planety, ale zároveň cesty do antisvěta nižších světů. Podobný portál je na hoře Kailás v Tibetu.

Pokud bude třeba i jeden z nich porušen a temné síly nabydou převahu, bude trpět nejen planeta Země jako klíčový bod na křižovatce světa světla a antisvěta, ale celá sluneční soustava a celá Galaxie Mléčná dráha, nacházející se na křižovatce světů. Lidé si ani neuvědomují následky. Jeden z nich mohou pochopit astronomové. Je to zformování gigantické černé díry, která by mohla pohltit celou galaxii.“ Tak to bylo řečeno.

A také bylo řečeno, že Udeje, altajská princezna, jak jí lidé nazvali, je velmi vděčná těm, kteří dnes v našich dnech bojovali za návrat její mumie na Altaj. Samozřejmě, v ideálním případě by to měli být tam, kde ji našli. Ale představitelé temných sil v osobě vědců již vykonali svou špinavou práci, vykopali mohyly a téměř zničili mumii, zalili ji vařící vodou z permafrostu. Vnitřní hlas to nazval zločinem.

Udeje, princezna Kadyn a její sestry stále pomáhají a starají se o lidi na Altaji a Zemi. Právě ony se postaraly o to, aby při zemětřesení nedošlo k žádným obětem. Zemětřesení nejsou pomstou altajské princezny, ale výsledkem vykopávek.

V této oblasti nelze provádět žádné další výkopové práce. Sestry se snaží ukrýt prastaré pohřební mohyly a svatyně před pseudovědci, kteří vypadají jako malé děti, které vykuchají panenku, aby zjistily, co je uvnitř. Ale vykuchají časovanou bombu. Tak bylo řečeno...

Zapsala Valeria Kolcova 17.11.2012